

בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 712
במדרשת "ברינה יקצור", מיסודו של מו"ר הגאון
רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל
השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2,
השבוע יתקיים השיעור ביום ד' בשעה 19:00.
השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה:
9779997777, סיסמת בניסה: 777.

עלון מס' 602 שנה י"ג העלון מוקדש לע"נ מרן הגרא"ל שטיינמן זצ"ל כ"ה כסלו תשפ"ג

מקץ - תוכן ענייני הפרשה

999 תשפ"ג

- (א) יציאת יוסף מבית האסורים למלכות:
א. פרעה חולם שני חלומות (שבע פרות מלאות ורזות ושבע שיבולים מלאות ושדופות קדים) ואין פותר אותם, אלא יוסף.
ב. פתרון החלומות ע"י יוסף: שבע שנות שובע מתחילות, ואחריהן תבאנה שבע שנות רעב, כמו-כן נרמז בחלומות, שצריך איש נבון וחכם לשמור את השפע לשעת הצורך, ופרעה ממנה את יוסף לכך. ומאסרו מגיע לקיצו.
ג. יוסף מתמנה למשנה למלך, ולובש מלבושי מלכות.
ד. יוסף נשא לאשה את אסנת ונולדו לו שני בנים: מנשה ואפרים (מא, מה-גב).
- (ב) יוסף משביר (מוכר) בר ולחם לכל עם הארץ:
א. בשבע שנות השבע, צובר יוסף ושומר (ע"י נס) את התבואה של כל ארץ מצרים.
ב. לאחר שעברו שבע שנות השובע, מתחילות שנות הרעב בכל הארצות, ובמצרים היה לחם (מא, ג-ז).
ג. ירדת אחי יוסף מצרימה בשליחותו של יעקב לשבר אוכל (מב).
- (ג) יוסף מכיר את אחיו והם לא הכירוהו:
א. יוסף טוען שהם מרגלים, דורש מאחיו להביא את בנימין כהוכחה לאמיתת דבריהם - שהם באו רק לצרכי מחיה, ולוקח את שמעון כערבון עד שיחזרו מארץ ישראל (מב, ז-כח).
ב. יוסף מצווה ממשרתו להניח באמתחות האחים אוכל כאשר יוכלו לשאת, וכן להניח שם את הכסף שהביאו כתשלום על האוכל. לאחר שיצאו האחים לדרך, הם מוצאים את הכסף ונבהלים.
ג. האחים חוזרים לכנען ומספרים ליעקב על הקורות אותם - יעקב מסרב לשלוח את בנימין - למרות הפצרות ראובן (מב, כט-לח).
ד. לאחר כשנה שהרעב כבד בארץ, מסכים יעקב לדברי יהודה שקיבל על עצמו לשמש כערב על בנימין, לשלוח אותו איתם (מג, א-ז).
ה. יוסף מקבל את אחיו בכבוד ובמשתה יין ובאמצעות גביע הכסף שלו, "מגלה" את סדר לידתם (מג, יח-לד).
ו. יוסף שוב מצווה להניח באמתחותיהם את כספם, עם התבואה, ולהטמין באמתחת בנימין את גביע הכסף 'הפלאי'.
ז. האחים יוצאים לדרך - יוסף בא בעלילה עם האחים וטוען שבנימין גנב את גביע הכסף וחייב מיתה על כך.
ח. האחים חוזרים ליוסף, לבקש שבנימין ישוב עימם.

הרמח"ל כותב יסוד נפלא בספרו 'דעת תבונות', שלכל עילוי שרוצה הקב"ה לתת לאדם או לעולם, הנה אין מזדמן לו הטוב אלא מתוך עומק עצה נסתרת, על כן יקרה לו קודם לכן צער. וכעניין שאמרו ז"ל (ברכות ה.) 'שלוש מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל וכולן לא נתנן אלא על ידי ייסורים'. דברים אלו, מבאר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א, נוגעים בכל נפש יהודית - איש איש בנגעו ובמכאובו; אין בידינו להבין דעת עליון, אבל זאת נדע, ההסתרה והייסורים הינם הקדמה לטובה, ומכשירין את האדם לקבל הטובה, והכל נהיה בדבר ה'.

יוסף הצדיק זכה להגיע למדרגות נשגבות של צדיק יסוד עולם, על אף כל הצרות והייסורים שסבבו אותו, מפני שאמונת ה' הייתה נטועה בליבו, והיה לו ביטחון מלא בהקב"ה והבין שמנת הסבל ושאת הייסורים שבאו עליו - הכל הם לטובה כי "כל מאי דעביד רחמנא לטב עביד", ומכוח אמונה זו הצליח הוא לעבור בשלום את כל המשברים ונותר עם צלילות דעתו ושמר על דרגתו הרוחנית. הוא לא נפל ברוחו ולא התייאש מהמצב הקשה שהיה נתון בו, וזאת על אף שאחיו התנכרו אליו ורחשו לו שנאה תהומית וגם ביקשו להורגו נפש. ובכל זאת לא התריס כלפי מעלה רח"ל. ועוד, שגם לאחיו לא שמר טינה בליבו כי ידע שהכל בא לו מאת ה' יתברך והכל לטובה. ונמצא כי לא די שלא ירד ברוחניות מכל אשר קרהו, אלא אדרבה - הניסיונות הללו חיטלו וחיזקו את רוחו והוסיפו בליבו אמונה ובטחון בה' יתברך, ודרגתו הרוחנית הזו היא שעזרה לו לשמור על קדושתו ועל טהרת נפשו גם בהיותו בארץ נכריה. זו גם הסיבה שיוסף לא שכח את התורה שלימדו אביו, ועל אף שעברו כבר כ"ב שנה מאז שפרש מיעקב אביו - עדיין זכר את תלמודו, ואף רמז זאת לאביו בעגלות אשר שלח לו להזכירו שנפרדו בהיותם עסוקים בפרשת עגלה ערופה (רש"י מה, כז). ואין זה דבר של מה בכך, שהרי אדם השרוי בצער ובעוגמת נפש - דעתו נטרפת והוא שוכח את תלמודו, כמו שאמרו חז"ל (מסכת תמורה יז). אמר רב יהודה אמר שמואל שלושת אלפים הלכות נשתכחו בימי אבלו של משה.

ואילו יוסף הצדיק על אף כל הטרדות ומצוקות החיים שעברו על ראשו, לא שכח את תלמודו ונשאר בצדקותו ובתומתו, כי הבין שמאת ה' היה הדבר וידע שהכל לטובה. לכן החזיק מעמד בכל המשברים שעברו עליו ותורתו נשתמרה בידו. ועל כן זכה יוסף למתנה נפלאה וחשובה יותר משאר השבטים, ששני בניו מנשה ואפרים יהיו כלולים יחד עם י"ב שבטי ישראל. וכמו שבירך אותם יעקב ואמר (בראשית מה, ה): "אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה פְּרָאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן יְהוּ לִי" כי מעלתו של יוסף הייתה לאין ערוך ביחס לשבטים - הן בצדקותו, והן בדרגת ביטחונו ואמונתו בה' יתברך. ואת כל הקדושה הזו העביר יוסף בירושה לבניו הקדושים, וגם הם עלו במעלות הקודש במצרים עד הגיעם לדרגת השבטים הקדושים. ללמדנו, שלכל דבר יש קץ והוא חולף והכל במינון מדויק להפליא מבורא העולם, וזה מה שכתוב בפרשה "מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים" לא פחות ולא יותר. אך יחד עם זאת ידע האדם לקבל כל דבר ולהודות על הטוב וגם להיפך.

שבת שלום וחנוכה שמח

"וַיִּשְׁלַח פְּרֵעָה וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף וַיְרִיצֵהוּ מִן הַבּוֹר וַיַּגְלַח וַיַּחְלֵף שְׂמֹלְתוֹ" (מא, יד)

כתב ה'שפתי כהן' (על אתר), שאף על פי שבודאי מי שישב שתיים עשרה שנה בבית הסוהר, זוהמתו נודפת, אבל יוסף הצדיק לא היתה לו זוהמא כלל, ואדרבה היה לו ריח טוב, ולכן הדגיש הכתוב 'וַיַּגְלַח וַיַּחְלֵף' לבד, שכאשר הריחו ריחו הטוב, לא רצו להרחיצו. ועל כן 'יוסף הצדיק' יוצא בגימטריה 'ריחו נודף' עם הכולל. ולכן כתיב 'וירצהו' חסר וא"ו, לומר שנתרצו בריחו הטוב. ולכן לא הרחיצוהו, כי פחדו שלא ילך אותו הריח". (משולחן שלמה)

**”וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יַעֲקֹב אֲבִיהֶם, אֲתִי שְׁפֹלְתֶם,
יוֹסֵף אֵינְנוּ וְשִׁמְעוֹן אֵינְנוּ וְאֵת בְּנֵימָן תִּקְחוּ
עָלַי הֲיִיו כְּלָנָה”** (מב, לו)

ידוע בשם הגר"א מוילנא שפירש את דברי רבקה אמנו **”ותאמר לו אמו עלי קללתך בני”** (כו, יג) - **”עלי”** ר"ת - **עשו** לבן יוסף. רבקה רואה ברוח קדשה שאלו הן ג' גזירות קשות ו-ג' ניסיונות קשים שיעקב אבינו יעבור בימי חייו. וכאשר יעקב אבינו נרתע לאחוריו, ירא לקיים את פקודת רבקה אמו ואומר **”אולי ימשני אבי והייתי בעיניו כמתעתע והבאתי עלי קללה ולא ברכה”**, אומרת לו רבקה: **”עלי קללתך בני”** - אלו הן ג' הקללות שעמם תתמודד בחיך, עליהם אין תוספת ומהן לא יהיה גרעון, וא"כ לך נא בני ועשית כאשר ציוויתך. ומה הן ג' הגזירות, **עשו** - איש דמים היה, ורדף את יעקב על מנת לרצחו נפש, שפיכות דמים מנת חלקו, וכך אמר ללא בושת פנים **”יקרבו ימי אבל אבי ואהרנה את יעקב אחי”**. ומאידך - **לבן**, אף הוא ביקש לעקור הכל, אבל לא מצינו שזמם להרוג את יעקב, אלא שבאמרו הבנים בניי והבנות בנותיי, ולמה לך להיפרד מעלי ולהיבדל ממני, בזאת ביקש לעקור את הכל. ולאחר שנחלץ יעקב מידי עשו ומידי לבן, וביקש לישב בשלווה, קפץ עליו רוגזו של **יוסף** - קללה זו של שנאה היא הקשה מכולם. כי סכנה זו לא מבחוץ היא, אלא מבפנים, מתוך הבית ובתוכו, ובגללה נתגלגלו הדברים וירדו אבותינו למצרים. ולבי אומר לי דגם ג' אלה: **עשו**, לבן ויוסף, סימן הם לבני יעקב לדורותיהם ככל מעשי האבות שהם סימן לבנים, כמו שכתב הרמב"ן (יב, ו), ומה שאירע ליעקב ונגזר עליו - נגזר גם על זרעו בכל דור ודור, בינו נא שנות דור ודור, גולה אחר גולה.

לכשנתבונן נבחין שגלות ישראל מתחלקת לשתי פנים, היה ונגזרה עלינו גזירת הריגה וכיליון, כגזירת המן ואחשוורוש - זו היא גזירת עשו שזמם להרוג את יעקב אבינו. אך יש ונגזרה עלינו גזירת שמד וביטול התורה והמצוה, כגזירת היוונים - זו גזירת לבן הארמי שבקש לעקור הכל, אך לא להרוג ולאבד. אמנם, לכל אלו יכולנו בחסדי שמים, אך הקשה מכולם היא גזירת יוסף המתבטאת ב"שנאת אחים" בינינו לבין עצמנו. וגם בדורנו אנו סבלנו על שכמנו את ג' הגזירות **”עלי היו כלנה”** - היטלר ימ"ש ורוצחיו הנאצים - **”גוי עז פנים אשר לא ישא פני זקן ונער לא יחון”** - ביקשו להשמיד, להרוג ולאבד כמו עשו, פרעה והמן לפניו. ומנגד קמו עלינו סטאלין וקלגסיי הבולשביקים ימ"ש, וגזרו להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך, פלגן הארמי והיוונים. גם מהם נושענו בחמלת ה'. אך הקשה מכולם גזירת **”יוסף”** - שנאת אחים, היא שהחריבה את ביתנו ושרפה את היכלנו ועדיין מרקדת בינינו, ממנה עדיין לא נושענו. מה נאמר ומה נדבר, הלא גם בימינו שטן זה מרקד בינינו ושנאת אחים אוכלת בנו בכל פינה ומכלה כל חלקה טובה, הבה נתחזק כולנו להרבות אהבה ואחוה שלום ורעות, הלא תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם, איש את רעהו יעוזרו ולאחיו יאמר חזק, חזקו ונתחזקה למען כבוד שמים וכבוד תורתנו הקדושה והחביבה (מדברי ר' אשר וויס שליט"א).

נחזור לדברי הגר"א בפרשתנו, שמה שאמר יעקב **”עלי היו כלנה”** - כלומר יעקב אבינו אמר לבניו כי רבקה אמו אמרה לו **”עלי קללתך בני”**, דהיינו עליך יבואו עליך צרות של עשו, לבן ויוסף בלבד - שר"ת שלהם **”עלי”**, ואילו עתה **”עלי היו כלנה”** דהיינו צרות אלו כבר היו עלי, אך צרת בנימין לא בכלל דברי אמי, וא"כ למה תקחו את בנימין.

**”ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה
עמד על היאר”** (מא, א) - **”זורע צדקות -
מצמיח ישועות”** - סיפור

הקשה מרן ה'אור החיים' הקדוש זיע"א: מדוע דיברה התורה הקדושה בלשון הווה - **”ופרעה חלם”**? והרי נכון היה להשתמש כאן בלשון עבר - **”ופרעה חלם”**? אלא ביאר מו"ר: כוונת התורה להודיע לנו בזה שפרעה חלם את חלומו במשך שנתיים, לילה אחר לילה, אלא שבבוקר היה שוכח את חלומו, ולכן דיברה התורה בלשון הווה. אך יש להבין, מדוע עשה ה' שפרעה יחלום את חלומו כשנתיים קודם יציאת יוסף מבית הסוהר? אלא רצה ה' יתברך ללמדנו בזה, כי מרוב אהבתו לישראל הוא מקדים רפואה ימים רבים קודם המכה, ועליו נאמר: **”זורע צדקות - מצמיח ישועות”**.

ומעשה היה עם ה'בעל שם טוב', שנסע עם המגיד ממעזריטש זצ"ל, ובדרך צמא המגיד למים. אמר לו הבעל שם טוב: **”אם יהיה לך ביטחון אמיתי, ה' יזמין לך מים לשתות!”** והנה לפתע ראו גוי סוחב שני דליי מים. ביקשו ממנו מעט מים ונתן להם. בטרם נפרדו ממנו שאלו הבעל שם טוב: **”מדוע אתה סוחב דליים אלו במקום כה נידח ושומם?”** והלה השיב: **”האדון שלי השתגע וביקש ממני שאביא לו מים ממעיין מרוחק מאוד, ואני כבר נושא דליים אלו יותר משנים עשר קילומטר, ואיני יודע למה”**... פנה הצדיק לתלמידו ואמר: **”ראה איך הקב"ה הקדים רפואה למכה לגביך, והנה עוד בטרם תהיה צמא כבר הכין עבורך הקב"ה מים חיים!”**

**”והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן
היאר, רעות מראה ודקות בשר”** (מא, ג)

בתקופה שבין אירוסיו של הגר"ח קנייבסקי זצ"ל לחתונתו, כתב כמה מכתבים לכלתו, הרבנית הצדקנית בת שבע ע"ה, שהתגוררה בבית אביה - הגר"ש אלישיב זצ"ל. המכתב נשא את התאריך **”יום חמישי פ' בהעלותך י' סיון, פתח תקוה”**, אך נסוב על פרשת **”מקץ”**. בתחילת המכתב דורש החתן בשלום הכלה ומשפחתה, וממשיך: **”וכעת אכתוב לך איזה הערה מה שחשבת, וכמדומה שזה נכון”**. כאשר פרעה מתאר את חלומו הראשון עם הפרות, הוא מזכיר **”שבע פרות... רעות מראה ודקות בשר”**, ואינו מזכיר דלות כלל, ואילו כשהוא מספר ליוסף כדי שיפתור לו, הוא מוסיף ואומר (פס' מא, י"ט): **”שבע פרות... ורעות תאר מאד ורקות בשר”** (רקות ודקות הוא כפילות של אותו דבר, אבל דלות בשר הוא תוספת). ועוד הערה: לאחר מכן יוסף פותר את החלום (פסוק כ"ז), והוא משתמש באותן מילים שפרעה אמר בפעם הראשונה **”שבע הפרות הרקות והרעות”** ולא הזכיר דלות. וצריך להבין מה השנויים וההוספות האלה. ויש לומר, שבאמת פרעה לא חלם על פרות **”דלות”**, אלא רק על פרות רעות ודקות, והוא הוסיף בכוונה מעצמו דבר שלא חלם, כדי לנסות את יוסף אם פתרונו יהיה נכון ויפתור גם מה שלא חלם. אבל יוסף ידע את האמת ברוח הקודש, שפרעה לא ראה דלות, ולכן בפתרון החלום הזכיר רק רקות ורעות, כמו שראה פרעה, ובה מיושבים כל הפסוקים. את מכתבו סיים: הנני דורש שלום ושלום אביך הגאון שליט"א וכל המשפחה, חיים.

הלכת הם הטבע, והמידה השמינית היא למעלה מהטבע, ועל כן הדליקו בחנוכה שמונה ימים, אפילו שהנס היה רק שבעה. נמצא שעיקר החנוכה הוא ביום השמיני, על כן נקרא "זאת חנוכה" - להורות שיום זה הוא העיקר, שגביהם בו גבוה מעל גבוה, לעמוד מעל הטבע! [הרב בן ציון מוצפי שליט"א]

"וַיֹּאמֶר פְּרַעְה אֶל יוֹסֵף חֲלוֹם חֲלַמְתִּי וּפְתֹר אֵין אֶתּוֹ וְאֲנִי שָׁמַעְתִּי עֲלֶיךָ לֵאמֹר תִּשְׁמַע חֲלוֹם לְפִתֹר אֶתּוֹ : וַיַּעַן יוֹסֵף אֶת פְּרַעְה לֵאמֹר בְּלִעְדֵי אֱלוֹקִים יַעֲנֶה אֶת שְׁלוֹם פְּרַעְה"
(מא, טו-טז)

* יש נוהגים ביום זה להרבות קצת בסעודה ובשירות ותשבחות, ומקורו על פי דברי המדרש (שיר השירים א, ט) "שעושין סעודה לגומרה של תורה" (עיין רמ"א סי' תרס"ט ומשנה ברורה סק"ו), והוא הדין לגומרה של מצוה.

* **מסגולות היום:** כתב בעל ה'בני יששכר' (כסלו מאמר ב') "בחנוכה יש מקום לעורר פקודת עקרים ועקריות, כעין ראש השנה, הנה לדעתי עיקר העניין עיקר הסגולה ביום האחרון הנקרא בפי כל 'זאת חנוכה'". כמו כן יום זה הוא עת רצון לקבלת תפילותינו לפרנסה בכבוד.

כן כותב בעל 'אמרי נועם' מדזיקוב (חנוכה ח"א): "ידוע מה שהצדיקים אומרים אשר עת מוכשר להמשיך פרנסה טובה לישראל הוא 'זאת חנוכה', וכמו כן בשמיני עצרת שהוא שמיני של חג, מברכים הגשם הרומז על גשמיות ופרנסה, כי 'זאת חנוכה' (שהוא גם יום שמיני) הוא במלכות".

* **יום גמר החיתום -** ביום 'זאת חנוכה' יש סגולה מיוחדת ורבת תועלת לבני ישראל לכפר על עוונותיהם. חודש תשרי הוא חודש התשובה, ויום הכיפורים הוא יום חיתום הדין, אך חסדי ה' יתברך נמשכים עד הושענא רבה ושמיני עצרת. למרות שאין שום מקור לכך שחוט החסד הזה נמשך עד חנוכה, לא בש"ס ובמדרשים, לא בזוהר הקדוש ולא בכתבי האריז"ל, יש מסורה מדורי דורות שלפיה שערי תשובה עדיין פתוחים עד סוף ימי החנוכה. כך למשל מובא בספר 'בית אהרן' (קרלין, חנוכה): "נר השמיני של חנוכה היא אותה בחינה עצמה של שמיני עצרת, ולכן אומרים הצדיקים שבחנוכה היא גמר חתימה".

כן העיד בנו של בעל ה'בני יששכר', רבי דוד שפירא מדינוב, שאביו אמר בשם צדיקים שמראש חודש אלול עד חנוכה מאירה ברקיע כעין תבנית יד הפשוטה לקבל בעלי תשובה. והרבי מרוז'ין זצ"ל אמר: מה שצדיקים יכולים לפעול בראש השנה ויום הכיפורים, יכול כל יהודי לפעול ב'זאת חנוכה' (נר ישראל).

* **שריפת הפתילות -** מנהג נוסף ומיוחד לזאת חנוכה, והוא שריפת הפתילות והשמן שנותרו מנרות החנוכה. מנהג עתיק זה מוזכר במדרש תנחומא (נשא כט) בזו הלשון: "נר חנוכה שהותיר בה שמן ביום ראשון, מוסיף עליו כל שהוא ומדליקו ביום שני, וכן בשאר הימים, אבל הותיר ביום שמיני - עושה לו מדורה בפני עצמו. למה, כיוון שהוקצה למצוה אסור להשתמש ממנו".

כן פוסק ה'שולחן ערוך' (סי' תרע"ז ד): "הנותר ביום השמיני מן השמן הצריך לשיעור הדלקה, עושה לו מדורה ושורפו בפני עצמו, שהרי הוקצה למצותו".

כן מביא ה'כלבו' (סי' מד), הר"ן (שבת כא) וה'טור' (תרע"ז), שכותב: "הנותר מן השמן והפתילות עושה לו מדורה ושורפו בפני עצמו. וה'מאירי' כתב (שבת כא) על מנהג זה: "כן נוהגים לכנס כל הפתילות, ובלילה אחרונה שורף את כולן". יש נוהגים להמתין בשריפתן עד ערב פסח, שאז שורפים אותן ביחד עם החמץ (דרשו - ישראל והזמנים).

הקשה רבנו ה'בן איש חי' זצ"ל: מדוע גם פרעה וגם יוסף מציינים בדבריהם זה לזה ואומרים את המילה "לאמר"? והרי לכאורה המילה הזו מיותרת, והדברים מובנים בלעדיה! אלא השיב מו"ר: בזמנם היו מצויים אנשים רמאים ושקרנים שהיו מתחזים לפותרי חלומות מדופלמים, ואותם אנשים היו מפרסמים את עצמם ברחובות ובשווקים והיו צועקים בקולי קולות: "אני פותר חלומות! אצלי תקבלו פתרון אמיתי לחלומותיכם!"

פרעה פנה ליוסף ואמר לו: **"וְאֲנִי שָׁמַעְתִּי עֲלֶיךָ לֵאמֹר תִּשְׁמַע חֲלוֹם לְפִתֹר אֶתּוֹ"** - כלומר: אתה מכריז ואומר על עצמך שאתה פותר חלומות מדופלם, ואתה מפרסם זאת באוזני כל. על זה השיב לו יוסף הצדיק ואמר: **"לֵאמֹר בְּלִעְדֵי אֱלוֹקִים יַעֲנֶה אֶת שְׁלוֹם פְּרַעְה"** - כלומר: אדרבה, בדיוק ההיפך מדבריך, אני דווקא מכריז ואומר לכל הפונים אלי שאני מצד עצמי איני יודע לפתור חלומות, וכל ההצלחה שלי בתחום זה אינה בזכותי, אלא זו סייעתא דשמיא מאת הקב"ה, ובלעדי אינני שווה כלום, ואף לך פרעה אני אומר שרק אם ירצה אלוקים אוכל לעזור לך, ורק הוא יענה וישים בפי את שלומך!

והלך עצום ונפלא! כל הצלחה שאדם רואה - תמיד יזקוף זאת לקב"ה, ואל ינסה לקחת את הכבוד והגדולה לעצמו!

וזאת חנוכה

שאלה: מדוע היום השמיני של חנוכה נקרא בשם "זאת חנוכה"? האם יש בו מעלה יתרה משאר ימי החנוכה? **תשובה:** כי בו קוראים בתורה בסוף פרשת הנשיאים (הנקראת לאורך ימי החנוכה) את הפסוק: **"זאת חֲנַפֶּת הַמִּזְבֵּחַ בַּיּוֹם הַמָּשָׁח אֹתוֹ"** (במדבר ז, פד). כל שבעת ימי המילואים היה משה רבינו מושח את המשכן ומפרקו, ובאותו יום משחו ולא פירקו (ספרי, נשא).

ומצאנו בקדמונים, שכינו יום זה בשם "חנוכת מזבח". וקוראים בו עד סוף פרשת נשא ומעט מתחילת פרשת בהעלותך, העוסקת בהדלקת הנרות, עד **"כֵּן עָשָׂה אֶת הַמִּנְחָה"** (שם ח, ד), כמבואר במסכת סופרים (כ, י). והטעם לכך יובן על פי שאלת רבותנו: למה נסמכה בתורה פרשת הנרות לפרשת הנשיאים? והביא רש"י מחז"ל, שכשראה אהרון את חנוכת הנשיאים חלשה דעתו שלא היה עימהם בחנוכה, וניחמו הקב"ה בהדלקת הנרות והטבתם.

אבל הרמב"ן כתב מ"מגילת סתרים" לרבינו ניסים: "רמז על חנוכה של נרות שהייתה בבית שני על ידי בני אהרן - חשמונאי כהן גדול ובניו.

ובספר "אור זרוע" (חלק ב) מבואר, שכל שמונת הימים היו עסוקים הכהנים בבניית המזבח שטימאו היוונים, וביום השמיני חנכוהו. והנה, יום זה קדושתו ומעלתו רבות יותר משאר ימי החג.

וכתב בספר "משנה שכיר" שב"זאת חנוכה" אנו כוללים את כל ההשגות של חנוכה! ועוד בטעם שנקרא "זאת חנוכה": להורות שאנו עומדים למעלה מן הטבע, כי שבעת כוכבי

"על הניסים ועל הנפלאות", להודות ולהלל

לשמך הגדול - סיפור

סיפר הרה"ג גואל אלקריף שליט"א: סיפר לי מגיד שיעור נכבד. באחד הימים ביקרתי במחלקה הקרדיולוגית בבית החולים "רמב"ם" בחיפה. במהלך הביקור שמתי לב לתכונה מעניינת סביב אחד החדרים במחלקה. עמדו שם כמה שוטרים והחתימו את אחד המטופלים, תוך כדי שהם מתנצלים בפניו על אי הנעימות, כשמנגד הלה הודה להם בהתרגשות וכולו היה מלא הודאה להשם יתברך...

המחזה עורר את סקרנותי, ולאחד תום המהומה הקטנה סביבו ניגשתי אליו, ומשראה את מבטי הסקרן - סיפר לי דברים כהווייתם: "היה זה אתמול בשעות הערב. נסעתי על ציר תנועה ראשי בחיפה. הבחנתי מרחוק ביד מנופפת, ואדם שנראה כנתון במצוקה, ביקש כי אעצור לו. האטתי את רכבי ועצרתי, והלה הסביר כי הוא ממחר מאוד ועליו להגיע למקום אחר בדחיפות, ולכן הוא מבקש לעלות לרכב ולהצטרף לנסיעה, אם אפשר. כצאצאו של אברהם אבינו ע"ה, אני שמח תמיד לעשות חסד ברכבי, ובפרט ששמעתי בדרשה, שבזמננו את עיקר מצות הכנסת אורחים ניתן לקיים על ידי נתינת טרמפ, וזו סגולה להינצל מתאונות דרכים.

הסכמתי בשמחה, למרות שהאדם לא היה נראה כאחד שמקפיד על קלה כבחמורה, ואולי אף פחות מזה... נסעתי כברת דרך, ולפתע נשמע קול יללות סירנות, ונורות כחולות מהבהבות עטפו את הרכב מכל עבר. ארבע ניידות משטרה נעמדו בצמוד לרכבי, סגרו עליו וחסמו אותו. מהניידות קפצו שוטרים חמורי סבר ושולפי נשק, והורו לי לעצור מיד ולצאת בידיים מונפות אל על. עשיתי כמצוותם, ועל אתר הסתערו עלי כמה שוטרים, אזקו אותי והובילוני לתא המעצר בתחנה...

כשנכנסתי לחדר המעצר, התחוויר לי כי האיש אותו העליתי לרכב - הוא שודד מסוכן, שאיים בנשק על עוברי אורח, ולבסוף נמלט רגלית. במנוסתו הוא עצר אותי כדי לברוח מהמשטרה. השוטרים היו בטוחים שאנחנו מתואמים בינינו, ואני המברח שלו, ובקיצור - חבר באותה כנופיה... לא הועילו כל תחנוני והסבריי כי אני חף מפשע. השוטרים אמרו כי כל הפושעים מכחישים תמיד כל קשר לפשע... שהיתי בחדר המעצר לראשונה בחיי, כשסביבי פושעים מסוכנים.

מחשבות לא נעימות חלפו במוחי, כיצד מעשה חסד אצילי מצדי הוביל אותי ללילה כה עצוב. הייתי בטוח שלמחרת האמת תצא לאור ואשתחרר, ובכל זאת המחשבה שאיאלץ להישאר במקום כזה במהלך הלילה, הלחיצה אותי מאוד. ידעתי שלא אצליח להירדם במקום הזה, וחיפשתי לעצמי תעסוקה. גיליתי בחדר חוברת הדרכה להגשת עזרה ראשונה, ומכיוון שלא היה לי משהו טוב ומועיל יותר לעשות - החלטתי לעבור על החוברת...

בין הנושאים הנידונים בחוברת, מוקדשת יריעה נרחבת לנושא התקפי לב, דרכים למניעה, דרכי טיפול, עזרה ראשונה ועוד, ולצד זה - רשימת התסמינים המעידים כי התקף לב מתקרב. כשקראתי את התסמינים, עלתה במוחי מחשבה נועזת: אם ממילא עלי לבלות את הלילה מחוץ לביתי, אין ספק שבית רפואה עדיף על בית המעצר... שיננתי את רשימת התסמינים, וכשהייתי בטוח שאני זוכר

אותם היטב - התחלתי בהצגה... התפתלתי מכאבים תוך כדי שאני מחזיק חזק בחזה, ועשיתי את כל התסמינים המתאימים להתקף לב...

עד מהרה התחילה מהומה סביבי, ובבת-אחת החלה פעולת הצלה, כשהשומרים מזעיקים אמבולנס בדחיפות.

חשבתי לעצמי: 'תוכנתי הצליחה יפה. לפחות אבילה את הלילה על מיטה נוחה בבית הרפואה, כשלצדי צוות רחום, ולא על דרגש בבית המעצר, כשסביבי פושעים מסוכנים...' העלו אותי לאמבולנס, מלווה בארבעה שוטרים חסונים, ששמרו עלי כל העת. הובהלתי מיד למחלקה הקרדיולוגית, שם החלו מיד בסדרת בדיקות מקיפות.

ואז... אז הרופאים גילו שאכן אחד העורקים הראשיים בלב שלי היה סתום ב-99 אחוז!! אומנם לא הרגשתי כלום, הכל הרי היה 'הצגה', אך הרופאים אמרו שמצבי היה ממש 'רגע לפני', והגעתי בדיוק ברגע הנכון.

רופא מומחה הוזעק בשעות שלפנות בוקר, ביצע בי צינתור לבבי מורכב באופן דחוף ביותר, ובכך הציל את חיי.

מה שראיתי כאן לפני כמה דקות היה, שוטרים שבאו לכאן לספר לי שהתברר להם שאני אכן חף מפשע, ובסך הכל הייתי נהג תמים וטוב לב שרצה לעשות חסד עם יהודי שביקש טרמפ, ולבסוף מצא עצמו מתגלגל לחדד מעצר על לא עוול בכפיו.

בתחילת הלילה הרהרתי כיצד יתכן שעשיתי טובה ובגללה נעצרתי על לא עוול בכפיי, ומה מתברר? שההיפך הגמור הוא הנכון: הטובה שעשיתי - היא היא שהצילה את חיי! הכניסה לבית המעצר היא שהובילה אותי לצינתור ברגע הנכון, המעצר שנגרם ממעשה החסד חסך ממני התקף לב נוראי שמי יודע מה היו תוצאותיו!" [ברכת דוד]

בתורה בברכת

רינה רון

"לאדם מערכי לב ומה' מענה לשון" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מ"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה נפתלי בן רוח: סמי בן שמחה: גורלי בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טוביה שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חארו אברהם: רפאל בן תמו אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דוד (רוליה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוח בת שמשון מרים בת עזיה: כותן בת חביבה: אהובה (דייז) בת טוביה חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמסיה: ורד בת אידה

להצלחה: אריה (לאון) בן מלכה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה בנימין בן צילה.

זיווג הגון: זהבה בת אטו:גי'מי שמואל בן אסתר:נעמה בת אסתר:יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה רחלי בת זהבה: עדינה בת שמחה: לאה רחל בת איריס: בתיה בת אסתר

לרפואת:
הרב מאיר נסים בן כמסנה שליט"א
יעקב ישראל בן גלית: אריאל בן אביגיל
מנחם בן עזריאל: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט
עודד בן הגר: גולן בן דינה
אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה
פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קרן בת רבקה
אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה
רחל בת נואה: רות בת ליה: נורית בת רחל
לימור הודיה, ושורנה בנות תוך יפה

לזרע של קימא:
יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים
נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה
שושנה ריזל בת מינה: שירה בת שושנה
מיטל בת לולו: ליאת בת ויקטוריה
שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית
רחל בת חיה: עדי בת מזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com

כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ. 47209

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים
ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ. 4741102